

Hvor kan begyndes, naar den Fæstning, der forsvares, virkelig har en Styrke i Forter, der ikke kunne stormes, virkelig har en Styrke i Kanoner, der ere ligesaa gode som Fjendens kraftigste, og hvis Værker ere saa langt fremskudte og saa indbyrdes sammenhængende, at de virkelig danne et Hele. Naar De dernæst tænke paa, at Beleiringen virkelig for Hvor begynder, beeder jeg Dem erindre, mine Herrer, at de Soldater, vi have for Diebliffet, jo ere de yngre Brødre til dem, som stode bag Jordvoldene paa Dybbøl fra Februar til 18de April; hvor længe, mine Herrer, vilde de ikke kunne staa til Forsvar for en Fæstning, der er fuldt udrustet med de Midler, som jeg før antydede. Saa beeder jeg Dem ogsaa erindre, at de Soldater, vi nu have, ere Sønner af dem, der havde Mod, Seltemod til at gaa ud fra Fredericia og slaa Fjenden. Se paa alt dette, mine Herrer, saa ville De se, at der er saa mange Momenter, som give Ilden sandsynlighed for, at et Angreb paa os virkelig skal kunne lykkes; thi selv om vi ikke her til Sjælland maatte kunne overføre Alting, saa vil det, der er paa Sjælland, om ikke være tilstrækkeligt til at optage Kampens andet Moment til med Haab om Seir at søge at slaa Fjenden ved Rysten, saa være fuldstændig tilstrækkeligt til at optage Kampens tredie Moment, Kampen fra den virkelige Fæstning. Derfor, mine Herrer, er det min Opfattelse, at De, naar De gaa ind paa denne Undersøgelse, da ogsaa ville komme til at se, at vi kunne skabe store Vanskeligheder overfor et Angreb, at vi have store defensive Midler til vor Raadighed, naar vi blot ville anvende de nødvendige Penge. Det er min Overbevisning, at der efter Gjenneførelsen af de nævnte Foranstaltninger ikke vil ske noget Angreb paa os, undtagen at Fjenden har en ganske overordentlig overlegen Styrke til sin Raadighed mod os; naar den skal gjøre Landgang paa Sjælland, maa han i det Mindste offre et Armeekorps og i det Mindste 2 Armeekorps og en stærk Beleiringspark, naar han vil angribe vor Fæstning. Det er saa store Midler, der behøves til et saadant Angreb, at vi, naar vi have truffet vore Forsvarsforanstaltninger paa den Maade, som er omtalt, sandsynlig aldeles ikke ville blive udsatte for at blive angrebne. Det er det, der altid fremstiller sig for mig: Vi maa træffe et Valg. Bille vi give Penge, ville alle Landets Sønner og Døttre give Penge til Landets Forsvar, saa kunne vi sikke os, saa at vi ikke blive angrebne, og skulde vi blive det, have vi Udsigt til Seir; og ville vi ikke give Penge, maa vi ofre alle vore 22aarige, 23aarige og 24aarige, hvis Blod vil blive udgydt uden tilstrækkelig Nytte. Det er den Grundopfattelse, jeg har, og det er derfor, at jeg idag, som ved tidligere Leiligheder, udtaler mig, som jeg gjør, vedrørende Forsvarsvæsenet. Jeg har bebudet Forslag om Kjøbenhavn's Befæstning fra Landfiden, for at

dette Spørgsmaal dog i det Mindste kunde komme under Diskussion, nærmest i det Udvalg, jeg formoder Hærundervalget, hvortil dette Lovforslag vil blive henvisst. Der er udtalt dels fra et æret Medlem her i Salen og dels fra den høitærede Krigsminister en Forundring over, at jeg har kunnet og har villet bevidne et saadant Ændringsforslag, og den høitærede Minister har støttet denne Forundring derpaa, at jeg jo ikke kunde vente at faae det vedtaget her i Salen, og at jeg ikke vidste, om den høie Regjering vilde modtage det eller ikke. Jeg veed selvfølgelig Intet derom; men den høie Regjering, den høitærede Krigsminister og det høitærede Thing vide ligesaa lidt Noget som helst derom; thi der kan intet vides med Sikkerhed derom, før det paagjældende Ændringsforslag er stillet og dets Indhold og Form derved blevet bekendt. Men jeg kan jo ganske vist sige mig selv, at der gives enkelte Ting, med Hensyn til hvilke man dog kan have Formodninger; jeg venter ganske vist ikke, at et saadant Ændringsforslag bliver vedtaget, men jeg tilskaar, at jeg formoder, at der vil være en Mulighed for at give det en saadan Form, at det kan faae Støtte hos den høitærede Regjering. Jeg formoder det deraf, at jeg har læst de Motiver, hvormed den høitærede Krigsminister har ledsaget sit Forslag, og det, jeg agter at foreslaa, er netop det, som den høitærede Krigsminister har udtalt som ønskeligt, om han end ikke i dette Diebliff selv har villet begjære Midlerne dertil. Men jeg kan kun sige, at, hvad enten et saadant Forslag, som fra min Side nærmest tilfigter at bringe et Spørgsmaal, hvis Løsning jeg betragter som et Livsspørgsmaal for Landet, under fortsat alvorlig Diskussion her i Thinget, faaer Udsigt til at blive støttet af den høitærede Regjering eller ikke, saa maa jeg stille det; jeg maa gjøre det, enten det bliver modtaget eller ikke modtaget af den høie Regjering, enten det bliver modtaget eller ikke modtaget af det høie Thing; thi der er en Ting, der er større og vigtigere for mig, og det er at handle efter, hvad jeg efter min Overbevisning anser for at være det Rette. Jeg betragter dette Spørgsmaal som et Livsspørgsmaal for Landet. Jeg veed meget godt, at, da jeg stod her for første Gang for 2 Aar siden og jeg forlangte 17¹/₄ Million ekstraordinært, blev jeg, som et æret Medlem sagde, modtaget med Haan. (Modsigelse). Jeg beeder om Forladelse, jeg glemmer ikke, at, da jeg i mit Foredrag nævnte de 17 Millioner, hørte jeg to Medlemmer, — vel ikke saa høit, at det blev hørt af alle Medlemmer, men dog saa høit, at det blev hørt af mig — af hvilke den Eine sagde; „Nei, han er ndmærket!“ hvortil den Anden svarede: „Nei, han er grulig gal!“ Det var den første Silfen, jeg fik fra Folkethinget, da jeg forlangte 17 Millioner. Mine Herrer! Jeg var saa lykkelig ikke at dø deraf, og jeg er saa lykkelig endnu ikke at være bleven gruelig gal; men